

Arrest

**nr. 48 738 van 29 september 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.J. STAELENS, die loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaten E. MATTERNE en Mr. N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juni 2006 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 15 juni 2006 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 27 juli 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker op 30 augustus 2006 een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Op 5 mei 2010 verwerpt de Raad van State bij arrest nr. 203 684 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

Op 11 juni 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf, met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Op 29 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 juli 2008 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 7 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Op 7 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 april 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 15 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Tegen deze beslissing dient verzoeker op 30 juni 2010 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 22 juli 2010 dient verzoeker een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid een voorlopige maatregel te vorderen, namelijk de onmiddellijke behandeling van het op 30 juni 2010 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel. Bij arrest nr. 46 612 van 23 juli 2010 wordt de vordering tot het horen bevelen van een voorlopige maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging verworpen.

Op 23 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 juni 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.04.2009 werd ingediend door :

B.I.(...) (R.R.: ...)

nationaliteit: Kosovo

geboren te (...) op 05.07.1985

adres: (...)

momenteel verblijvende in het Centrum voor Illegalen te Brugge, Zandstraat 150 - 8200 Sint-Andries in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 06.06.2006 asiel aan. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 31.07.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure – namelijk bijna 2 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene ging tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in beroep bij de Raad van State, dit beroep werd verworpen op 05.05.2010. Ook het feit dat er hier een zekere behandelingsperiode is, namelijk 3 jaar en 11 maanden (asielprocedure + Raad van State) geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000.

De loutere bewering dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, met name dat betrokkene Nederlands zou hebben aangeleerd, gewerkt zou hebben, werkbereid is en in zijn eigen levenonderhoud wil blijven

voorzien vormen geen grond voor een verblijfsregularisatie. Betrokkene legt namelijk ook geen stukken voor die deze beweringen staven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk zou begaan zijn tegen de openbare orde, nooit fraude zou gepleegd hebben of arglistigheden zou gebruikt hebben dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Dit feit vormt dus geen grond tot regularisatie."

Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker dat verzoeker inmiddels is gerepatrieerd. Verweerder bevestigt, aan de hand van het 'verslag vertrek' dat verzoeker op 24 augustus 2010 naar de luchthaven is gebracht om op het vliegtuig te worden gezet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9*bis* en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen omdat in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op uitvoerige wijze zijn 'prangende humanitaire situatie' is gemotiveerd, dat in dit kader extensief wordt gerefereerd naar zijn homoseksuele verleden in zijn land van herkomst, dat de prangende situatie waarin hij zich bevindt een motief vormt om te worden geregulariseerd, dat in de beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de geschetste situatie geen prangende humanitaire situatie uitmaakt, dat verweerder een stereotype motivering gebruikt met betrekking tot de problematiek van langdurige asielprocedures en dat de motivering bijgevolg niet afdoende is.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij niet begrijpt waarom zijn aanvraag ongegrond wordt bevonden *a fortiori* begrijpt hij niet waarom verweerder wel de buitengewone omstandigheden aanneemt die verantwoord zijn dat de aanvraag vanuit België werd gedaan, dat het hem een raadsel is welke documenten aanleiding hebben gegeven tot de ontvankelijkheid van zijn aanvraag en welke documenten aanleiding hebben gegeven tot de ongegrondheid van zijn aanvraag.

2.2 Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel hebben betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ontvankelijkheid doch ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker aangehaalde redenen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan.

Verzoeker betwist dat verweerder rekening heeft gehouden met al zijn aangehaalde redenen, met name is er niets gemotiveerd in verband met zijn homoseksuele verleden die voor hem een 'prangende humanitaire situatie uitmaken'.

De beslissing betreft een ontvankelijk doch ongegrond verklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 april 2009. In deze aanvraag zet verzoekers raadsman het volgende uiteen:

"Het verzoek tot machtiging is gebaseerd op twee gronden zoals omschreven in de Omzendbrief dd. 9 februari 2003.

Mijn verzoeker verblijft in België en kan zich niet wenden tot een consulaat of Ambassade in het buitenland, bevoegd in deze materie.

Eerstens is de aanvraag tot machtiging gebaseerd op het feit dat de verzoekende partij onredelijk lang op de beslissing inzake zijn asielaanvraag. Dit middel is gebaseerd op de bepalingen van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet juncto Titel I van het deel 2 van de hogervermelde omzendbrief.

Verzoeker is een Servisch staatsburger, van Albanese ethnie, meer bepaald uit het dorp Livoc (gemeente Gjilan). Mijn verzoekers werkte sinds 2004 in de krantenkiosk van zijn moeder, in Gjilan. In februari 2006 heeft hij van één van zijn klanten, A.G. (...), een voorstel gekregen om na sluitingstijd een koffie te gaan drinken in een café in de buurt. Nadat hij de koffie had gedronken heeft A.(...) hem voorgesteld om de nacht bij hem thuis door te brengen. Hij stemde in met het voorstel en ging bij A. (...) overnachten. s'Nachts is A. (...) bij hem gekomen en hij heeft hem gekust. Toen mijn verzoeker om uitleg vroeg heeft hij hem gezegd dat hij met mijn verzoeker wilde spelen en de liefde bedrijven. Hij heeft ermee ingestemd en heeft voor de eerste keer een seksuele betrekking met een man gehad. Hij heeft zich op dat moment gerealiseerd homoseksueel te zijn. Na die nacht heeft hij nog enkele keren seksuele betrekkingen gehad met A. (...). Midden mei 2006 is A. (...) bij hem in de kiosk gekomen en zij hebben elkaar gekust. Zijn verre neef, B. (...), heeft hen op dat ogenblik gezien. Na zeven dagen werd hij onderweg naar huis in zijn dorp door B. (...) en zijn vrienden uitgescholden. Hij is doorgelopen naar zijn huis, waar hij werd opgewacht door zijn vader en zijn oom R.(...). Zijn vader heeft hem gezegd dat hij moest ophouden met wat hij deed. Toen heeft hij geantwoord dat hij dit niet van plan was, heeft zijn vader hem geslagen en heeft hij hem de sleutels van de kiosk afgenomen. Zijn oom heeft hem uitgescholden. Hij werd na de ruzie door zijn vader op straat gezet. Hij heeft twee nachten achter de kiosk doorgebracht en hoopte A. (...) te ontmoeten. De volgende vier nachten heeft hij in het stadspark doorgebracht. Na één nacht in het park is hij naar A. (...) thuis geweest, maar hij heeft hem er niet aangetroffen. Na de vierde nacht in het park te hebben doorgebracht heeft hij A. (...) bij de kiosk ontmoet. Zij besloten naar het buitenland te vertrekken. Op 2 juni 2006 zijn zij naar Servië gereisd, vanwaar hij met een wagen naar Italië verder is gereisd. A. (...) is echter wegens plaatsgebrek achtergebleven. Hij reisde via Italië naar België, waar hij op 6 juni 2006 aankwam en dezelfde dag een asielaanvraag indiende. Hij heeft vanuit België geprobeerd A. (...) te bellen op zijn GSM, maar hij heeft vastgesteld dat zijn toestel was afgezet. Van telefonisch contact met zijn moeder, is hij te weten gekomen dat zijn hele familie en de burens ondertussen weten waarom hij door zijn vader op straat werd gezet. De Minister van Binnenlandse Zaken nam een beslissing op 15.06.2006 tot weigering van verblijf met bevel om het land te verlaten (bijlage 26 bis). Verzoeker voorzag zich in een dringend beroep op 19.06.2006. Hij werd gehoord op 24.07.2006 en bij beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 27.07.2006 werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 15.06.2006. Daartegen is een beroep tot schorsing en nietigverklaring lopende bij de Raad van State.

Tweedens ben ik de mening toegedaan dat mijn client hoe dan ook krachtens het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet juncto Titel IV van het Deel 2 van de hogervermelde omzendbrief kan gemachtigd worden op het grondgebied te verblijven.

I. Aanvraag tot machtiging wegens het feit dat verzoekende partij onredelijk lang op een definitieve beslissing nopens zijn asielaanvraag moet wachten (Titel I).

Mijn cliënt verblijft reeds bijna 3 jaar in België in afwachting van een definitieve beslissing omtrent zijn asielaanvraag. Hij legt zijn identiteitsbewijs voor.

Mijn cliënt is bovendien inmiddels goed geïntegreerd.

Tenslotte bestaat er in hoofde van verzoeker geen gevaar voor de openbare veiligheid en heeft hij in zijn asielpprocedure nooit fraude gepleegd of arglistigheden gebruikt.

II. Hoe dan ook verkeert verzoeker in een dermate prangende situatie dat de machtiging tot verblijf in het Rijk de enige oplossing is, gezien er een onmogelijkheid is tot terugkeer.

Vanuit menselijk standpunt is een beslissing nopens het verblijf van verzoeker van zo'n fundamenteel belang

- zijn leven zal daardoor blijvend worden gedetermineerd - dat het Algemeen Beginsel van Behoorlijk Bestuur van de redelijke termijn met de meeste klem moet worden toegepast. (Cfr. o.m. Van Damme, M., "Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel" in Opdebeek, I., Algemene Beginselen van

Behoorlijk Bestuur. Deurne, Kluwer, 1993, 121 en Opdebeek, I., Rechtsbescherming tegen stilzitten van Bestuur, Brugge, Die Keure, 1992, nr.222 e. v.).

In huidig verzoek tot verblijfsmachtiging wil ik dan ook als humanitair motief invoeren dat verzoeker zich gedurende zijn verblijf op een uitstekende wijze reeds heeft geïntegreerd, Nederlands heeft aangeleerd en binnen zeer korte termijn en onafgebroken in zijn eigen inkomsten heeft voorzien door arbeid. Het was en is verzoeker volstrekt onmogelijk de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Het spreekt voor zich dat ik mij i.v.m. dit dossier ter Uwer beschikking houd."

Uit de aanvraag blijkt aldus dat verzoeker zijn machtiging 'baseert' op twee gronden: "Eerstens is de aanvraag om machtiging gebaseerd op het feit dat de verzoekende partij onredelijk lang op de beslissing inzake zijn asielaanvraag. Dit middel is gebaseerd op de bepalingen van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet juncto Titel I van het deel 2 van hogervermelde omzendbrief. " en "Tweedens ben ik de mening toegedaan dat mijn cliënt hoe dan ook krachtens het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet juncto Titel IV van het Deel 2 van de hogervermelde omzendbrief kan gemachtigd worden op het grondgebied te verblijven. I. Aanvraag tot machtiging wegens het feit dat verzoekende partij onredelijk lang op een definitieve beslissing nopens zijn asielaanvraag moet wachten. (...) II. Hoe dan ook verkeert verzoeker in een dermate prangende situatie dat de machtiging tot verblijf in het Rijk de enige oplossing is gezien er een onmogelijkheid is tot terugkeer. (...) In huidig verzoek tot verblijfsmachtiging wil ik dan ook als humanitair motief invoeren dat verzoeker zich gedurende zijn verblijf op een uitstekende wijze reeds heeft geïntegreerd, Nederlands heeft aangeleerd en binnen zeer korte termijn en onafgebroken in zijn eigen inkomsten heeft voorzien door arbeid. (...)"

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag niet uitdrukkelijk heeft gewezen naar zijn homoseksuele geaardheid als zijnde een prangende humanitaire situatie. Verzoeker verwijst in zijn aanvraag naar zijn hangende asielaanvraag en zet zijn asielmotieven nog eens uiteen. In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift blijkt uit de aanvraag echter niet dat verzoeker zijn "seksuele verleiden" aanhaalt als "humanitair motief". Waar verweerder in de bestreden beslissing aldus het volgende motiveert: *"Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 06.06.2006 asiel aan. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 31.07.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure – namelijk bijna 2 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene ging tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in beroep bij de Raad van State, dit beroep werd verworpen op 05.05.2010. Ook het feit dat er hier een zekere behandelingsperiode is, namelijk 3 jaar en 11 maanden (asielprocedure + Raad van State) geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000.*

De loutere bewering dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, met name dat betrokkene Nederlands zou hebben aangeleerd, gewerkt zou hebben, werkbereid is en in zijn eigen levenonderhoud wil blijven voorzien vormen geen grond voor een verblijfsregularisatie. Betrokkene legt namelijk ook geen stukken voor die deze beweringen staven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk zou begaan zijn tegen de openbare orde, nooit fraude zou gepleegd hebben of arglistigheden zou gebruikt hebben dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Dit feit vormt dus geen grond tot regularisatie.", stelt de Raad vast dat verweerder op elk van de aangehaalde argumenten in de aanvraag heeft geantwoord en op uitgebreide wijze heeft gemotiveerd waarom deze argumenten geen grond zijn tot het toekennen van een verblijfsmachtiging. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9*bis* houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag ontvankelijk is verklaard, met andere woorden dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden (hangende asielaanvraag) zijn aanvaard. Waar verzoeker betoogt dat hij niet begrijpt waarom zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk is verklaard en de door hem aangehaalde argumenten als buitengewone omstandigheden zijn aanvaard, stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is aangezien hij niet aantoont wat zijn belang is met deze grief. Verweerder beschikt ter zake over een ruime appreciatiebevoegdheid. Verweerder die over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt dient niet de 'ontvankelijkverklaring' van de aanvraag, hetgeen tot voordeel strekt van verzoeker, te verantwoorden.

Waar verzoeker stelt dat hij niet begrijpt waarom de door hem aangehaalde argumenten niet voldoende zijn om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen, stelt de Raad vast dat de motieven blijken uit een eenvoudige lezing van de beslissing. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan. Zoals hierboven besproken blijkt uit de motieven in de bestreden beslissing dat verweerder op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN